Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1891. 41de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

Den 62de Halvaars-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige begyndte den 4de Oktober 1891 i Tabernaklet, Salt Lake City, Utah, Præsident Wilford Woodruff præsiderede. Paa Forhøjningen vare: Af det første Præsidentskab, Wilford Woodruff, George Q. Cannon og Joseph F. Smith; af de tolv Apostler: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Francis M. Lyman, Heber J. Grant, John W. Taylor, Mariner W. Merrill, Anton H. Lund og Abraham H. Cannon; Patriark, John Smith; af det præsiderende Raad for de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, B. H. Roberts og George Reynolds; af det præsiderende Biskops-Raad: William B. Preston og John R. Winder.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen:

»How firm a foundation, ye saints of the Lord,«

og Bøn af Apostel M. W. Merrill, hvorefter Koret sang Salmen:

»On the mountain tops appearing.«

Præsident Woodruff

sagde: Jeg ønsker at sige til mine Venner i Dag, at jeg er en meget lykkelig Mand. Min Sjæl er fuld af Taknemlighed mod Gud, vor himmelske Fader for de Velsignelser jeg nyder. Det er over syv Aar siden Kirkens øverste Præsidentskab og saa mange af de Tolv har været tilsammen til Konference som i Dag. Mit Hjærte føler til at velsigne alle mine Medmennesker, der har bidraget til at gjøre Godt. Alt hvad som leder til det Gode, er af Gud, og hvad der leder til det Onde, er af Djævelen. Jeg tror at vi alle sammen har Grund til at være taknemlige for de Velsignelser, Vorherre har udøst over os. Jeg glæder mig over den Enighed, som hersker mellem det øverste Præsidentskab og de tolv Apostler. Disse er Mænd, der fremfor alle andre under Himlen, burde være enige. Jeg tror næppe, der nogensinde har levet saa mange Mænd, som er saa fuldstændig enige i alt som disse Brødre. Jeg haaber

Guds Inspiration maa hvile over enhver Taler i denne Konference. Maa Fred hvile over os alle.

Præsident Joseph F. Smith

var den næste Taler. Han var glad og taknemlig mod sin himmelske Fader for Lejligheden at samles med de Sidste-Dages Hellige. I sin Tro paa Jesu Kristi Evangelium var han fastere, ivrigere og mere besluttet end nogensinde. Han elskede sine Trosbrødre højere, higede mere og mere efter det gode, og haabede at fortsætte i den Retning indtil han naaede Fuldkommenhedens Maal.

Han ønskede at opmuntre sine Brødre og Søstre til at stræbe fremad mod samme Maal. De havde annammet Sandheden, forsaavidt som de havde udvist Lydighed til Guds Søns Evangelium der blev ved Profeten Joseph Smith gjengivet til Jorden i denne Uddeling. De vare beskjæftigede i en retfærdig Sag, og vandrede paa den rette Sti, forsaavidt de bestræbede sig paa at efterleve Evangeliets Forskrifter. Maatte de vedvare at vandre paa denne Sti; maatte Herrens Aand oplyse deres Hjærter, udvide deres Forstand, levendegjøre deres Fatteevner, udstrække deres Sympati og Kjærlighed ligeoverfor deres Medmennesker samt styrke deres Tro og Flid i Udførelsen af de Pligter som paahvile dem som Sidste-Dages Hellige. Guds Rige var Retfærdighedens Rige, med Kristus som dets „Hovedhjørnestein," og de Sidste-Dages Hellige vare hans Undersaatter, thi de erkjendte Kong Immanuel som deres Konge, Lovgiver og Regent. Han var deres Magthaver, thi han udstedte til dem sine Forskrifter ved sin Hellig Aands Indflydelse; han inspirerede dem til at handle retskaffent; han revsede dem for deres Forseelser; ved hans Helligaands Vejledning vare de istand til at vandre paa den Løbebane som leder til evigt Liv. Han har sagt at de skulle være Konger, Kejsere, Præsidenter og Regenter underdanige, samt at adlyde, ære og opretholde Lovene i Menneskenes Børns Midte, indtil han kommer som kan „underlægge sig alle Ting", og hvis Rettighed det er at regjere. Med et Ønske at udføre deres Pligter som Mænd og Kvinder i Samfundet, stræbe de Sidste-Dages Hellige efter alt som er ædelt, hæderligt, sandhedsfuldt, ærligt og oprigtigt, og altid at være de tilstedeværende Magter underkastede, paa det at Retfærdighed maatte ske. Medens de anerkjendte Gud som deres Hoved og Kristus som deres Regent, Konge, Lovgiver og Lærer vare de dog altid rede og villige til at vise Lydighed til de eksisterende verdslige Love og Regjeringer i de Lande hvor de havde hjemme. Det var enhver Sidste-Dages Helligs Pligt bede til Gud at Retfærdighed maatte vederfares enhver, og at Sandhed maatte opretholdes og tilsidst sejre. De Sidste-Dages Hellige vare Kristne i Ordets fulde Betydning, og som saadanne troede de paa Jesus Kristus, Guds Søn. I denne deres Overbevisning stolede de, ikke alene paa hvad som er nedskrevet i Bibelen, ejheller vare de aldeles afhængige af deres Tro i saa Henseende. De læste Bibelen; de læste i det nye Testamente, Apostlenes Vidnesbyrd; de læste Beretttelsen om Nephiterne paa dette Fastland, og fæstede Tiltro til disse Vidnesbyrd. Men større, herligere end alt dette, var den Almægtige Guds Inspiration som fyldte deres Hjærter; Guds Aabenbaring til Mennesket hvilket bevidner om Sandheden, at Gud lever, at Jesus er hans Søn og

at han døde for Verden; at, ved at vise Lydighed til Evangeliets Principer, og ved at udøve Retfærdighed, vil hans Blod rense os fra al Synd. Heri laa Grunden til, at Mennesker, som en Gang havde annammet dette Kristi Vidnesbyrd, ikke kunde slutte sig til andre Trosbekjendelser i Verden. De kunde forkaste Gud, Kristus, Evangeliet og sin Tro og blive Vantro, men de kunde aldrig i Oprigtighed annamme Sektismens Lærdomme. Erfaringen havde bevist dette. Derfor hvor forsigtige burde ikke de Hellige være, for at bevare Sandheden som de havde annammet. Jesu Kristi Evangelium var Fredens Evangelium, og hvo som annammede det var i Sandhed fri, selv om han var i Fængsel, Baand eller Lænker. Mange af de Hellige om havde været indespærret bag Fængslets Mure for deres Samvittigheds Skyld, kunde bevidne at de, endog i disse Omstændigheder, følte en Frihed i Aanden; en Frihed som Gud havde givet den og som ingen Magt paa Jorden kunde berøve dem.

De Sidste-Dages Hellige havde meget at lære; de burde ikke nære Had imod sin Næste; de burde være eksisterende civile Magter underdanige, adlyde Kirkens Autoriteters Raad givne i Retfærdighed, thi de ville kun raade til Udførelsen af det som er velbehageligt i Herrens Øjne. At være ulydig mod Guds Bud, og hans Tjeneres retfærdige Raad, var intet Bevis paa Manddom og Uafhængighed; det røbede derimod Kujoneri. Det var et nobelt Karaktertræk i en Mand at lytte til gode Raad, naar de kom fra Apostlene, Stavspræsidenterne, Biskopperne og Lærerne — kort sagt naar de kom fra dem, der var bemyndiget til at raade og belære Guds Folk. Verden er imod Guds Folk og ser med Foragt paa dem og tror de ere bedragne. Ingenlunde. Men de Sidste-Dages Hellige kjendte deres Ledere og satte Tillid til dem.

Der udfordredes netop Mod til at gjøre hvad de de Sidste-Dages Hellige havde gjort. De have vovet at adlyde Sandheden; til at erklære for hele Verden at Jesus er Kristus og at Joseph Smith var den levende Guds Profet. Hertil udkrævedes Mod og Mandhaftighed.

Til Slutning formanede Taleren sine Trosbrødre til Trofasthed og Ydmyghed, da vilde Gud altid velsigne dem.

Præsident George Q. Cannon

sagde at han, som uden Tvivl alle tilstedeværende, havde lyttet med stor Glæde til Præsident Joseph F. Smith's Vidnesbyrd.

De Sidste-Dages Hellige havde stor Aarsag til at frydes og takke Herren for de mange Velsignelser, den store Miskundhed og Naade som han havde tildelt dem; de kunde være forsikrede om, at han vilde vedblive at opfylde de mange herlige Løfter, som han har lovet sine Udvalgte. Midt i Fængsel, Sorg og Prøver kunne de have den Overbevisning, at den Herre som de tjene er deres Ven, den mægtige Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Denne Overbevisning har styrket dem i det Forbigangne, til at udstaa Trængsler og Gjenvordigheder af enhver Slags, og Herren vilde fremdeles hjælpe dem til at udholde enhver Prøve, naar de kun stolede paa hans almægtige Arm.

Taleren frembar sit Vidnesbyrd at Herren var tilfreds med de Sidste-Dages Hellige, og at han havde antaget deres Opofrelser; deres Trofasthed til Sandhedens Sag, og deres Beslutning til at udføre hvadsomhelst han udkrævede af dem. Mængden af Menneske-

heden for nærværende, syntes at nære et meget svagt Haab angaaende Fremtiden. Indbegrebet af den franske General Boulanger's sidste Yttrelse var, at han „gik til Intetheden," døde uden Haab; ansaa sig som haabløs imødegaaende Tilintetgjørelse. Hvilken Fremtid for et Menneske at beskue — et Menneske, skabt i Guds Billede, begavet med Guds Egenskaber — skjøndt ikke udviklede — men alligevel guddommelige Egenskaber! Hvilken Tro, at naar Aanden forlader denne jordiske Hytte, al Tilværelse skulde endes, og Mennesket altid forblive en Jordklump! Herren havde givet sine Hellige sande Principer, ved hvilke de kunne erholde rigtige Begreber med Hensyn til Fremtiden og Hensigten med deres Skabelse, saa de ikke skulde blive et Rov for saadanne skrækkelige Følelser. De byggede deres Haab paa Evigheden. Om de endog skulde lide Mangel, Fattigdom og Forfølgelser, var der dog ingen Magt som kunde berøve dem dette Haab.

Koret sang »Pilgrims Chorus.« Mødet sluttedes med Taksigelse af Patriark John Smith.

Eftermiddag.

Koret og Forsamlingen sang:

»Now let us rejoice in the day of salvation,«

Bøn af Ældste Seymour B. Young.

Koret sang: »Jesus, once of humble birth,«

hvorpaa den hellige Nadvere blev uddelt.

Præsident Lorenzo Snow

frembar sit Vidnesbyrd at Jesu Kristi Kirke var af Gud. Nogle kunne bevidne at de havde modtaget en Kundskab om Sandheden af dette Værk førend de adløde men i Almindelighed kom denne Kundskab efter Adlydelse til Guds Bud og Love. Saadant var Tilfældet med ham. Førend han annammede Evangeliet, havde han en god Lejlighed til at undersøge Sandheden af dets Principer. Han var bekjendt med Profeten Joseph Smith og hans Broder, Patriarken Hyrum, over 55 Aar siden, og blev overbevist om, at hvis der sandtes Sandhed i Paastanden af noget religiøst Samfund, saa vare de Principer som disse Mænd lærte sande, og endskjøndt han viste at Forfølgelse vilde blive ham tildelt, sluttede han sig dog til dette Samfund. Efter Daab, og Modtagelsen af den hellig Aand ved Haandspaalæggelse af de som vare bemyndigede, erholdt han en fuldkommen Kundskab; Himlene aabnedes for ham, og det Vidnesbyrd han da modtog angaaende Sandheden, kunne aldrig udslettes af Mindet. Men hans Vidnesbyrd endte ikke her; i Løbet af over 55 Aar havde han modtaget mange Beviser paa Guddommeligheden af dette Værk. Enhver Sidste-Dages Hellig kunde ved en nøjagtig Undersøgelse af Evangeliets Principer faa Forstand angaaende Menneskenes Udspring, Ophavet til deres Tilværelse her paa Jorden, Aarsagen til deres Provestand i dette Liv, og Herrens Hensigt med sine Børn i det Tilkommende.

Apostel Franklin D. Richards

ønskede ogsaa at bære sit Vidnesbyrd angaaende Sandheden af Guds Værk, som er gjengivet til Jorden i disse, de sidste Dage. Det var over 53 Aar siden han havde modtaget det glade Budskab. Ved Adlydelse til samme havde Herren aabenbaret til ham Ægtheden deraf, hvilket var ham en Ledestjerne gjennem Livets mørkeste Timer. Herren havde velsignet ham fra Tid til anden med aandelige Gaver, og han var forsikret om at dette var Guds Værk. Vi behøver aldrig at nære nogen Tvivl desangaaende. Den Mand, som var

det beærede Redskab til at indføre det i Verden var en Guds Tjener; han modtog det fra Jesus Kristus vor Frelser. Taleren bevidnede at vor Forløser lever og at han vil komme til Jorden i de sidste Dage. Alle Jordens Beboere skal engang erkjende at Jesus kom til Verden for at frelse Menneskeslægten. Herren vil have et prøvet Folk, men ved hans Bistand er det muligt for Mennesket at sejre over enhver Fristelse.

Koret sang en »Anthem«.

Præsident Wilford Woodruff

talte derpaa til Forsamlingen og sagde, at det var i 1833 han første Gang hørte Evangeliet blive prædiket. Det første Aar, han var Medlem af Kirken, blev han ordineret til Lærer, det følgende Aar til Præst. Aaret efter blev han Ældste og det paafølgende Aar en Halvfjerds. I næsten 52 Aar havde han været en Apostel. I denne lange Tidsperiode havde han stræbt at prædike Evangeliet og han havde rejst saa langt, at det vilde naa seks Gange rundt Jorden, men endda var han ikke træt af at prædike og administrere Evangeliets Ordinantser; han havde aldrig forsøgt at prædike undtagen ved Guds Inspiration og Kraft. Trods al sin Erfaring følte han, at han var ligesaa meget afhængig af Guds Aands Bistand nu som nogensinde. Der har aldrig levet en Profet paa Jorden, som kunde belære Folket uden ved Præstedømmets Myndighed.

Taleren gjendrev derpaa en Del Bagvaskelse, som var bleven udslynget imod de Sidste-Dages Hellige, selv af fremragende Mænd, der havde besøgt dette Territorium. De Sidste-Dages Hellige tilstod alle Mennesker Ret til at dyrke Gud som deres Samvittighed bød dem, men forlangte selv den samme Ret af andre.

Apostel John W. Taylor

var den næste Taler. Han var taknemlig til Herren for det Privilegium han nød at samles med de Hellige i Konference, og i Særdeleshed for at han var istand til at bære Vidnesbyrd til Sandheden om hvad var sagt. De Sidste-Dages Hellige havde et stort Ansvar paahvilende dem. De burde være utrættelige i at optugte deres Børn i sand Gudsfrygt; til at adlyde Guds Love. Lad de Hellige spørge dem selv: Hvor ere vore Sønner og Døtre idag? Helligholde de Sabbaten? De som holdt dette Bud vilde blive velsignede. Apostelen Paulus sagde, hentydende til vore Dage, at mange skulde „mere elske Vellyst, end de elske Gud,“ hvorfor de Hellige havde Behov at være aarvaagne over de, som Gud havde anbetroet dem til Opdragelse. De Unge iblandt de Sidste-Dages Hellige havde et stort Værk at udføre, og ved Flid og Trofasthed vilde Herren hellige til deres Gavn, mangen Ting som de ikke endnu kunne fatte. Om de havde syndet, lad dem omvende sig og Herren vil tilgive dem. De burde afholde sig fra Brugen af stærke Drikke, Tobak, og alt det som Herren har aabenbaret at være skadeligt for Mennesket. Den Herre Jesum Kristum, gjennem sine Tjenere, aabenbarede sin Villie til sit Folk, dagligen. Det skulde være de Helliges største Attraa, at gjøre vor himmelske Faders Villie, og holde hans Bud.

Koret sang: »Awake! O my soul«.
Taksigelse af Biskop William B. Preston.

Da det mægtige Tabernakel ikke paa langt nær kunde rumme den Masse Mennesker, der søgte Adgang, aabnedes Assembly Hall Kl. 2, og Apostel F. M. Lyman præsiderede her. Koret og Forsamlingen sang: »Now let us rejoice in the day of Salvation«.

Bøn af Ældste Thomas E. Taylor, hvorpaa Koret sang:

»Jesus, once of humble birth«.

Apostel Heber J. Grant

sagde: Det Faktum at saa mange tusinde Mennesker vare ikke istand til at vinde Plads i vort meget rummelige Tabernakel, grundet paa at det var overfyldt med Tilhørere, betegnede en stadig Tiltagen, Udvidelse og Interesse i det Aandelige. I alle Stænder i Livet findes Prøver og Gjenvordigheder, men disse kunne lettes ved den Helligaands trøstende Indflydelse. Menneskene skulde hige efter det, som er mere varigt end Verdens Fornøjelser; alle vilde blive holdt ansvarlige for Anvendelsen af de Talenter med hvilke de ere betroede. Ingen Velsignelse erholdes uden ved Anstrængelse.

Biskop O. F. Whitney

sagde: Det var i Sandhed begejstrende og højtideligt at se den store Forsamling som var tilstede, fremstillende næsten alle civiliserede Nationer i Verden; og alle forsamlede i et og samme Øjemed — at dyrke Gud. — Vi ere Abrahams Børn; ikke billedlig, men i Virkeligheden. Vore Forfædre vare adspredte iblandt mange Nationer, som derved bleve bestænkede med Israels Blod; men Abrahams Efterkommere indsamledes dog „en af en Stad og to af en Slægt" i Opfyldelse af Profetierne. Som Abrahams Børn, maa vi gjøre „Abrahams Gjerninger." Lig ham, havde mange af de Sidste-Dages Hellige forladt deres Fødeland, Slægt og Venner i Lydighed til Guds Røst. De Hellige skulde berede sig til at møde Prøver og Fristelser; thi de vilde visselig komme.

Apostel A. H. Lund

hentydede til Israels Indsamling til Palæstina. I lange Tider havde Landet ikke kunnet brødføde sine faa Indbyggere, men det synes, at Herren er i Færd med at borttage Forbandelsen fra det udkaarede Land. Siden Herrens Tjenere sendtes til det hellige Land og velsignede og indviede det paa ny, kort efter Evangeliets Gjenoprettelse i disse Dage, har mægtige klimatiske Omvæltninger fundet Sted i gamle Palæstina. Jødernes Indsamling er begyndt, og Dagen nærmer sig, da de foragtede Flygtninge atter skal drage med Jubel og Frydesang til deres Fædres Land.

Ældste B. H. Roberts

sagde: De Raad og Lærdomme givne i Konferencen vare af stor Vigtighed for Menneskene, ikke alene i Tiden men i Evigheden. De utænkende kunde smile haanligt ad dette, men det gjorde intet til Sagen. Vigtigheden af Guds Rige er ikke afhængig af noget personligt Vidnesbyrd.

Koret sang: »Let the mountains shout for joy.«

Taksigelse af Apostel F. M. Lyman.

Om Aftenen afholdtes et talrigt besøgt Præstedømsmøde, hvor mange praktiske Raad og Lærdomme gaves af det øverste Præsidentskab. Timelige Forretninger skulde aldrig staa i Vejen for Udførelsen af vore religiøse Pligter. Det blev anbefalet at unge Mænd beskikkes som Missionærer iblandt de Hellige i Zion, og at se efter Folkets timelige saavel som aandelige Forfatning.

Mandag Formiddag den 5te Oktbr. Koret og Forsamlingen sang: »Do what is right; the day dawn is breaking.« Bøn af Ældste John D. T. M. C. Allister. Koret sang: »Lo! the mighty God appearing.«

Apostel Francis M. Lyman

var den første Taler. Han sagde: De Sidste-Dages Hellige har været prøvet paa mange Maader; deres Standhaftighed har bleven bevist. Det Evangelium de have modtaget, anbefaler sig selv til

de ærlige, modige og uafhængige allevegne; det indbefatter al Sandhed. En Kujon vil ikke omvende sig; der udfordredes en ualmindelig Karakterstyrke i et Menneske, til at leve rigtigt, bekjæmpe Synden i sig selv og gjøre Guds Villie; Vi ere saa tilbøjelige til at elske det Onde og at tilfredsstille vore egne Lyster. Evangeliet fordrer Selvfornægtelse, Ærlighed, Dyd og Menneskekjærlighed. Nogle indbilde sig at Evangeliets Love ere altfor nøjagtige for Mennesket at efterleve. Er der en Ting som er rigtig, hvilke vi ikke kan gjøre? Kan vi ikke handle ærligt og hæderligt med hverandre; Retskaffenhed i Vandel er yndet af alle Mennesker. Et godt Menneske udfører gode Gjerninger, og efter vore Gjerninger ville vi blive dømte. Familier burde være forenede indbyrdes, og der skulde ikke eksistere nogen Barskhed, men Kjærlighed skulde gjennemtrænge ethvert Bryst. Her Hjemme er en udmærket god Egn for Missionær-Virksomhed, især iblandt de Unge og Uerfarne. Præsternes og Lærernes Kald og Pligter ere af Vigtighed, de skulle besøge de Hellige i deres Hjem, og se til at ingen Ugudelighed finder Sted i Kirken. De Unge Mænd skulle blive kaldte paa til at deltage i Kirkens Ordinantser, saa de kunne erhverve sig den nødvendige Erfaring i denne Retning der udfordres, om de skulde blive kaldte som Missionærer.

Apostel Heber J. Grant

sagde at han ønskede Guds Riges Fremme, fremfor alt andet i Verden. Vi ere meget tilbøjelige til at fejle, men hvis vor Samvittighed er ren, og vor Attraa er til at tjene Herren, vil han staa os bi i vore oprigtige Bestræbelser. Menneskene ere givne forskjellige Gaver. Nogle ere mere aandeligsindede end andre, men forsaavidt vi arbejder for Guds Riges Velfærd, ere vi paa den rette Sti.

Lad os lære at blive kjærligsindede, venlige og tilgivende, thi saadan en Sindsstemning bringer Fred og Tilfredshed.

Apostel Mariner W. Merrill

sagde: Naar vi sammenligner vor Stilling medens vi vare adspredte, med vor nærværende Stilling, kan vi se at Evangeliet har gjort meget for os. I Almindelighed vare de Hellige, førend de bleve samlede, ikke i de bedste Kaar, men de, som i Tro til Gud have forladt alt, og samlet sig med hans Folk, ere nu i Almindelighed i gunstige Omstændigheder, mange endog i Velstand. Det samme er Tilfældet med de som ere opvoksede her. I andre Henseender har ogsaa de Hellige været velsignede. Men mange af os forglemme ofte „Grubens Dyb", af hvilke vi vare udgravne. Mange indsuge Verdens Aand og ere begjærlige efter Rigdomme. Undertiden forsømmer vi vore Bønner, og at belære vore Familier om Lysets og Sandhedens Principer. Ved Ydmyghed skulle vi sigte hen til at forfremme den Enighed, som gives tilkjende i Saliggjørelsens Plan, thi Ejendommeligheden af dette Værk, er Ydmyghedens Aand. De hellige burde være ærlige, og opfylde alle deres Løfter. De burde ikke forglemme deres afdøde Slægtninger og Venner som venter med Længsel paa at blive befriede fra deres Fængsel i Aandeverdenen.

Koret sang:

»Let the mountains shout for joy.«

Taksigelse af Ældste Joseph E. Taylor. (Fortsættes).

Den 15de November 1891.

Hvorfor „Mormonismen" lever.

I en Artikel om „Mormonismen" hvilken, i det Hele taget er meget ærlig, udtrykte »The Philadelphia American« sig for kort Tid siden paa følgende Maade:

„Mormonismen"s Overleven er et Vidunder. Der er Intet i dens Trosbekjendelse der væsentligt modstrider nogen anden Sekt i Kristenheden, naar undtages at Mormons Bog og Joseph Smith ere ansete som Bestanddele af Troen. Smith er udentvivl af Mormonerne betragtet som en Profet; og de mindre belærte af Lægfolk iblandt Mormonerne vurderer, sandsynligvis, Mormons Bog som henhørende til hellige Oldtids-Skrifter. Med disse Undtagelser, indeholder Mormonernes skrevne Trosbekjendelse, Kristenhedens Dogmer og det gamle Testamentes Læresætninger. Mormonerne kan ikke blive anklagede for Vantro. De tror, ikke alene alt det som Kristne Sekter tro, men noget mere."

Hvis alt dette var sandt, siger »Deseret News,« hvorfor skulde „Mormonismens Overleven" betragtes som et „Vidunder"? Ved den almindelig anerkjendte Maalestok — Bibelen — kan bevises, at dens Lære indeholder alt det som de „kristne" Sekter tror. Derfor, hvis disse kan bestaa, hvorfor skulde ikke „Mormonismen" kunne bestaa? Den har, sandt nok, været anfaldet med skrækkelig Voldsomhed. Ikke alene har den været overfaldet med ualmindelig Grumhed, af verdsligsindede Mennesker, men, med al Paastand at være Kristne, have religiøse Bekjendere angrebet den, med en overraskende Enighed, naar deres indbyrdes Forbittrelse lige overfor hverandre, tages i Betragtning. Af dens Fjender, er den bleven fremstillet for Verden i et falsk Lys; den er bleven tildelt Spot og Forhaanelse allevegne; den har modtaget verdslige saavelsom præstelige Forbandelser, og den voldsomste Magt er bleven udøvet paa den, men alt forgjæves.

Men er ikke dette en Gjentagelse af historiske Begivenheder og Følger? I hvilket Tilfælde, og hvornaar er den tiltænkte Hensigt bleven opnaaet ved at henty til Forfølgelse? Burde man ikke, ved Erfaring og ved svundne Tiders Stemme lære den Lektie, at de Vaaben som ere anvendte til at stride imod „Mormonismen" i det Øjemed at udrydde den, vilde muligvis bevirke det modsatte; at forfriske den til fornyet Kraft og Liv?

„Mormonismen" har overlevet ethvert Anfald, og dens vedvarende Overleven vil maaske blive en Forbauselse for mange. Men ved en lidt nøjagtigere Undersøgelse, ville de erfare at Aarsagen til saadan Forbauselse er næsten ugrundet. For Eksempel: »The American« hentyder til Mormons Bog og Joseph Smith, som om kun „de mindre belærte af Lægfolk iblandt Mormonerne" troede paa dem. Sandheden er, at Joseph Smith er „betragtet som en Profet," og er betragtet som saadan af hele Kirken, og at, angaaende denne Mands guddommelige Mission, og Mormons Bogs guddommelige Ægthed, Præstedømmets Ledere ere mere fuldkommen overbeviste end „de mindre belærte" Medlemmer.

„Mormonismen"s hele System drejer sig paa disse to Punkter. Thi, endskjøndt dens Lære indbefatter andre Sandheder som ere ligesaa aabenlyse og uimodsigelige, er dog selve Livet og Styrken af dette System, som et organiseret Væsen, disse vigtige Kjendsgjerninger afhængige. Dersom Joseph Smith ikke er en Guds Profet, og dersom Mormons Bog ikke er en Optegnelse, aabenbaret fra Himmelen og oversat ved Guds Gave og Kraft, da er „Mormonismen" som et religiøst System en Vildfarelse eller et Bedrageri, uagtet dets mange herlige og fortræffelige Principer.

Men angaaende disse Fakta, nærer ikke „Mormon" Kirkens Medlemmer, indbefattet dens Ledere og virkende Embedsmænd, den mindste Tvivl. Her er altsaa et Punkt hvori „Mormonismen" væsentlig modstrider andre Sekter i Kristenheden. Der er ogsaa mange andre. For Eksempel: Stridspunktet angaaende guddommelig Myndighed. Ifald, som „Mormonerne" tro forvist, hellige Mænd der levede for mange Aarhundreder siden, og som vare iklædte Apostel-Embedet, har gjenoprettet samme Embede paa Jorden i vore Dage, og at nulevende Mænd ere i Besiddelse af denne Grad af Præstedømmet, og at den Kirke som Kristus oprettede da han var paa Jorden, er af ham paany bleven organiseret, er dette en videre væsentlig Forskjel mellem „Mormonismen" og andre Sekter.

Lærdommene om fortsat Aabenbaring, om de Levendes Udførelse af Ordinantser for de Døde, om de Dødes mulige Omvendelse og Bedring, om den evige Ægteskabs-Pagt, og den vedblivende Formerelse af ophøjede og guddommeliggjorte Mennesker, samt mange andre Principer der vedrører „Mormonismen," som ville fordre talrige Artikler til at forklare eller oplyse, ere alle Punkter af væsentlig Forskjel fra Kristenhedens Læresætninger, men hvilke, ikke desmindre ere bibelske, kristelige og fornuftige.

Det er fuldkommen sandt at „Mormonerne" kunne ikke, med Sandhed, blive anklaget for Vantro. De tro paa Gud, paa Jesus Kristus og paa den kristelige Religions Virkeligheder. De har en levende Tro, som bevises ved deres Gjerninger; og det er fordi at deres Religion er en levende, virksom, eksisterende Kraft, at den har overlevet, og vil overleve, enhver Bestræbelse som er egnet til at foraarsage dens Undergang. Desoftere den er anfaldet, desto mere vil den vokse i Kraft, og desto lysere ere Udsigterne for dens Overleven og Magt. Thi, Modstand formerer dens Virksomhed, og Virksomhed er Liv. „Mormonismen"s Vedbliven og Aandskraft vil give Verden en forbausende Oplysning paa det populære Tankesprog: „Overlevendet af det mest tjenlige".

Afløsning.

Ældste L. Dahlquist løses fra at præsidere over Gøteborg Konference, med Tilladelse til at rejse til sit Hjem.

Ældste Dahlquist har udført et godt arbejde i sit Fødeland, og da han nu forlader disse Kyster, nedbede vi Guds Velsignelse over ham paa hans Hjemrejse.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident Joseph Christiansen, efter et Besøg i Fredericia Gren, meddeler at der gjøres gode Fremskridt i den Del af Missionen. Forsamlingerne, som han overværede, vare godt besøgte af sandhedssøgende Mennesker. Han videre beretter, at Ældste J. C. Berthelsen, som arbejder i den vestlige Del af Aarhus Konference skriver, at Udsigterne for Evangeliets Fremme i den Omegn ere meget gode, og at nogle ere fornylig tillagte Kirken ved Daab.

Ældste P. G. Hanson, i et Brev dateret Payson, Utah, den 20de September skriver: „Jeg læser altid „Stjernen" med stor Interesse, i Særdeleshed Taler og Korrespondance fra Brødrene, som arbejder i den skandinaviske Mission. Det er meget interessant at høre at Herrens Værk gaar fremad i det Land, hvor jeg i min Ungdom, annammede Evangeliet, og hvor jeg siden har haft Anledning til at virke som en Sandheds Budbærer. Naar jeg læser om Missionærernes Virksomhed og Erfaringer, er jeg næsten fristet til at ønske min Missionstid tilbage. Trods alle Besværligheder, og den Modstand en Missionær møder, er det dog altid en Glæde og Tilfredshed at virke for Herrens Sag. Vi leve i en Tid forbunden med store Omvekslinger; de Sidste-Dages Hellige, som hidindtil har været, næsten uden Undtagelse, misforstaaet af Verden, begynde nu at blive betragtede af mange i det rette Lys. Mange Aviser i Østen ere fulde af Ros for „Mormonerne". Det nærværende Aar, har været et af de frugtbareste jeg har set i mit syttenaarige Ophold her. Grøden er ualmindelig god, grundet paa de hyppige Regn hvilket Gud har velsignet os med."

Ældste P. C. Christensen, i et Brev dateret den 13de November 1891, skriver fra Hjørring, i hvilken Gren han har virket for en Tid, at alt gaar vel der. Nogle undersøger de Sidste-Dages Helliges Lære og nogle har i den senere Tid annammet Evangeliet.

Ved Brev, meddeler Ældste J. P. Olsen den 26de Oktober, at han var lykkelig ankommen til sit Hjem i Scipio, Utah, efter en behaglig Søreise.

Korrespondance.

Liverpool, den 14de Novbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson,

Kjære Broder!

Ifølge givet Løfte vil vi i Dag lade Dem vide hvorledes vor Rejse er gaaet indtil Nærværende. Det var i Sandhed med forunderlige Følelser at vi paa Banegaarden i Kjøbenhavn bød Farvel til saa mange Hellige og Venner. De varme Afskedshaandtryk vare tydelige Beviser paa fortroligt Venskab, og idet Toget rullede afsted og vi saa alle de viftende Lommetørklæder, der ligesom sendte os Søskendes sidste Farvel, kunne vi ikke undlade, for nogle faa Øjeblikke at gjøre nogle sumariske Overvejelser over vort toaarige Ophold i det forhen for os ukjendte Land — Danmark. Ubeskrivelig

vare de Minder som kom til vor Erindring, og med Glæde erfarede vi at have vundet mange gode Venners Fortrolighed og Agtelse. Intet uden den Aand, som de Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af kunne foraarsage saadanne Følelser i Skilsmissens Time, thi den sammenbinder os til Et, og vi føle sammenlignelsesvis talt ved Lejligheder som denne, lig Medlemmerne af en Familje, der skulde forlade hverandre for en længere Tid — dog er der et Haab, som frembryder lig en straalende Sol paa den mørke Horizont, der tilhvisker os at snarlig vil Gjensynsstunden oprinde, og vi ville atter mødes med i det mindste mange af disse vore fortrolige Venner — de Sidste-Dages Hellige — paa Forjættelsens Land, hvilket Haab giver Trost og Opmuntring, saavel til de Bortdragende som til de, der blive tilbage.

Vi ankom til Hamborg den følgende Morgen Kl. 8 og traf tilfældigvis Brødrene C. O. Bahr og C. Hansen, der virke som Missionærer i den tyske Mission. I disse Brødres Selskab tilbragte vi den største Del af Dagen med at besøge de Hellige i denne Stad og samtidig tage Byens Seværdigheder i Øjesyn.

Den 10de, om Aftenen Kl. 10, forlod vi Hamborg med Dampskibet »German Emperor«, der førte os til West Hartlepool i England. Over Nordsøen var Rejsen meget besværlig da vi havde særdeles stærk Søgang paa hele Overfarten. Efter Kaptainens eget sigende var denne Overfart den værste han havde oplevet paa Nordsøen. I 14 Timer kunde han Intet gjøre med Skibet, kun lade det have sin egen Kurs. Med stor Taknemlighed til Forsynet for hans almægtige Beskyttelse naaede vi West Hartlepool i Gaar Morges Kl. 4, altsaa et Døgn senere end forventet. Fra denne Stad fortsatte vi Rejsen gjennem Englands taagede Fabriksbyer, med dette Lands navnkundige ilende Jernbanetog. I den store velbekjendte Fabriks- og Forretningsby Manchester opholdt vi os for kort Tid, som vi havde til vor Raadighed, og benyttede den paa bedst mulig Maade.

Vi ankom hertil i Gaar Aftes og blev vel modtaget af Brødrene Anderson, Cutler og Young. I Eftermiddag Kl. 3 forvente vi at forlade Liverpool med Guion-Liniens hurtigsejlende Dampskib „Arizona", og med fuld Fortrøstning og Tillid til alle gode Gavers Giver fortsætte vi Rejsen med Bøn om hans Beskyttelse, at han maa fremdeles bevare os paa vor Rejse og føre os lykkelig og vel over det atlantiske Ocean og i sikker Havn paa den anden Side af det store og mægtige Dyb.

Med venlig Hilsen til Brødrene og de Hellige, i hvis Selskab vi have tilbragt saa mange behagelige Timer, der aldrig kan udslettes af vor Livshistorie, forbliver vi

Deres Brødre og Medarbejdere for Sandhedens ædle Sag.

C. E. Thorstensen.
F. C. Mickelsen.

Ombord paa Dampskibet „Arizona",
Queenstown den 15de Novbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Fra Liverpool hertil har Rejsen været særdeles behagelig; Vi ankom hertil Kl. 11 i Formiddag. Vi har ikke havt nogen Søgang af Betydenhed og sidste Nat var vi favoriseret med et dejligt klart Maaneskinsvejr. Da flere Dampskibe forlod Liverpool samtidig

med „Arizona" og vi mødte ikke saa faa Sejlskibe var det i Sandhed et storartet Skue i dette yndige Vejr, at tage i Betragtning disse stolte Skibe paa de hvælvende Bølger.

Det er os en Glæde at kunne meddele Dem at Alt er vel med os, og at vi ere komfortabelt lokaliseret i dette prægtige Skib. Om nogle faa Timer vil vi befinde os gyngende paa det store Verdenshav. Saa Farvel! Vi vil lade Dem høre fra os ved Ankomsten til New-York. Hils Hellige og Venner.

Deres i Evangeliet forbundne,
C. E. Thorstensen,
F. C. Mickelsen.

Ældste P. O. Thomassens Død.

Det er med rørte Følelser, at vi meddeler „Stjernen"s Læsere Underretning om vor begavede og højagtede Ven og Medarbejder i Herrens Gjerning, Ældste P. O. Thomassens Død.

Det er ikke Hensigten, ejheller behøves det, at smigrende berømme Broder Thomassens Navn, thi iblandt de Sidste-Dages Hellige, især iblandt de skandinaviske er han vel bekjendt, og af alle som en Mand, i Ordets fulde Betydning.

Af de mange indløbne Notitser angaaende Broder T., gjengives nogle Linier fra Ældste C. C. A. Christensen, som har kjendt ham fra hans Ungdom til hans Død: Bro. Christensen siger: „Det var i November 1853, Ældste Knud Petersen (som nu er Præsident over Sanpete Stav) og jeg kom til at logere sammen med ham (Thomassen) i Christiania, Norge. Han var da i Lære paa et Maskinværksted og Støberi, og var maaske 17 eller 18 Aar gammel. Lille af Vært, lyshaaret og af et livligt tiltalende Ydre. I det Hele taget, kunde man have antaget ham for at være et Par Aar yngre, dersom ikke hans klare Opfattelsesevne havde vidnet om moden Dømmekraft om hvad der blev fremstillet for ham af Evangeliet, og som han var mandig nok, skjøndt den Gang kun en Dreng, at antage og forsvare.

Han fik siden Ansættelse, som Telegrafist ved den norske Statsbane, og skjøndt saaledes isoleret fra de Helliges Nærhed, idet hans Kontor var ude i Landet, saa benyttede han dog der sin Fritid til at udvide sine Kundskaber endnu mere, hvilket gjorde ham til hvad han siden har været for denne Kirke og Menneskene i Almindelighed — en tapper Stridsmand for Sandhed og Ret, en inspireret Digter og Musiker, der har bragt mange Mennesker til at fryde sig over hans literære Arbejder, samt, efter menneskelig Vis at tale, har foreviget hans Minde blandt skandinaviske Hellige baade i Utah og i de gamle Lande. I den danske Salmebog findes hans Navn vedføjet nogle af de bedste Sange.

Han var i høj Grad en ædel Karakter, uafhængig naar det gjaldt Spørgsmaal om „Sandhed og Ret", som var hans Valgsprog. Zions skandinaviske Befolkning har med ham mistet en mægtig Talsmand, men det Tab hans egen Familie lider, kan Ingen uden den, fuldeligen forstaa".

Fra „Bikuben" indrykke vi følgende:

„Da jeg heldigvis er i Besiddelse

af nogle Data angaaende vor afdøde Ven og Broder, Ældste P. O. Thomassen, der saa pludselig og uventet afsluttede sin jordiske Løbebane i Gaar (Onsdag den 28de Oktober 1891), vil jeg straks stille samme til deres Disposition.

Peter Olaf Thomassen var født i Drammen, Norge, den 29de August 1836 og var altsaa 55 Aar og to Maaneder gammel, da han døde. Da han endnu var ganske ung, hørte han hændelsesvis to „Mormon"-Missionærer prædike i Christiania, nemlig Knud Petersen, der nu præsiderer over Sanpete Stav af Zion, og C. C. A. Christensen, vor velbekjendte Poet og Maler. De var de første Missionærer, som bragte Evangeliets Fylde til Norges Hovedstad, hvor nu afdøde P. O. Thomassen paa den Tid havde søgt Beskjæftigelse. Han var som Følge af sin Moders fromme og gudsfrygtige Karakter tidlig bleven paavirket af Religionen, og da han hørte de nævnte Brødre prædike i Christiania, fandt han, hvad de sagde, ganske overensstemmende med Bibelen, hvisaarsag Troen paa Evangeliets Gjengivelse i sin Fylde snart begyndte at spire i hans unge Hjærte, og efter at have modtaget videre Vidnesbyrd og Undervisning af Ældste Carl Widerborg, blev han døbt af ham den 9de Juni 1854. I April 1856 blev han af Præstdent Hector C. Haight, der den Gang præsiderede over den skandinaviske Mission, kaldet til at assistere Ældste Widerborg paa Missionskontoret i Kjøbenhavn, Danmark, hvor han derpaa var beskjæftiget i syv Aar som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne" samt i Udgivelsen af mange andre Skrifter og Bøger. Den 23de April 1863 forlod han Danmark for at rejse til de Helliges Hjem i Klippebjergene. Han sejlede over Atlanterhavet i Skibet „John J. Boyd" og rejste over Sletterne i Kaptejn Peter Nebekers Oksetog, i hvilket Broder Thomassen var Kusk for en Oksebefordring hele Vejen gjennem Ørkenen. Han ankom til Dalen den 25de September 1863, og fra den Dag indtil sin dødelige Bortgang har hans Hjem stedse været i Salt Lake City.

I Lydighed til en Kaldelse fra Kirkens Første Præsidentskab forlod Ældste Thomassen sit Bjerghjem den 17de Maj 1870 for at gaa paa Mission til Skandinavien. Ved sin Ankomst til Kjøbenhavn blev han beskikket til atter at virke som Oversætter og Medredaktør af „Stjernen" og arbejdede i denne Egenskab i to og et halvt Aar. Han kom hjem fra denne sin Mission den 26de September 1872. Straks derpaa fik han Ansættelse som Skriver i Utah Central Jernbanes Kontor, og var som saadan beskjæftiget indtil nogle faa Maaneder før sin Død.

Ældste Thomassen var Redaktør og Udgiver samt Ejer af den første Avis, som nogensinde er bleven udgiven i Territoriet Utah i et fremmed Tungemaal, nemlig „Utah Posten", hvoraf det første Nummer udkom den 20de December 1873, redigeret og udgivet i det dansk-norske Sprog. Men paa Grund af trykkende Tider og en almindelig Pengekrise i Utah fandt Ældste Thomassen sig nødsaget til at standse Udgivelsen af sit Blad, og det sidste Nummer af samme udkom derfor den 5te September 1875. Ti Aar derefter indlod han sig atter paa den journalistiske Bane, idet han overtog Redaktionen af „Bikuben", der udgaves og ejedes af Ældste A. W. Winberg, og i den følgende September Maaned blev han Redaktør for „Svenska Härolden", der flere Maaneder i Forvejen var bleven paabegyndt af et svensk Udgiver-

selskab. For at kunne udføre disse Hverv og paa samme Tid besørge sit Arbejde paa Jærnbanekontoret, fandt han sig ofte nødsaget til at arbejde en hel Del om Natten. I sidstledne Juni Maaned kjøbte han „Bikuben" med alt Tilbehør af dens tidligere Ejer og begyndte sin Redaktions- og Udgiver-Virksomhed paany den 1ste Juli. Han udvidede straks Bladet til dobbelt Størrelse og arbejdede af alle Kræfter tidlig og sildig indtil sin Bortgang for at bringe Bladet op til, hvad han betragtede som et første Klasses Nyheds- og Underholdningsblad.

I sine yngre Dage virkede Ældste Thomassen med stor Flid for at indføre Harmonisang i de Helliges Forsamlinger baade i Skandinavien og i Utah, og i sine Svaretimer kopierede han Tusinder af Melodier, som han omdelte i de forskjellige Konferencer baade i Danmark, Sverige og Norge; og ofte, naar ikke passende Text havdes ved Haanden til visse populære Melodier, forfattede han selv Sange, der i mange Tilfælde vandt almindelig Anerkjendelse, hvorom de senere Udgaver af den danske Salmebog bærer tilstrækkeligt Vidnesbyrd. Den indeholder saaledes 16 af hans originale Sange, foruden et betydeligt Antal, som han har oversat fra Engelsk.

Broder Thomassen døde som en trofast Sidste-Dages Hellig som Medlem af det trettende Qvorum af Halvfjerds. Kun faa Mænd i Kirken er faa vel kjendt iblandt de skandinaviske Hellige i Utah og Skandinavien som Ældste P. O. Thomassen, hvis Minde vil længe leve i deres Erindring, som har læst hans Skrivelser, sunget hans Sange og hørt hans Tale. Lad de Hellige mindes hans Dyder, forglemme hans Fejl og haabe paa et behageligt Gjensyn med ham hinsides Sløret. Lad det ikke forglemmes, at Ældste P. O. Thomassen er at tælle iblandt dem som bevarede Troen og helligede sine sidste Dage til Forfægtelsen af den Sag, hvortil han sluttede sig som Yngling i gamle Norge, og i hvis Forsvar han anvendte sine bedste Dage og sine bedste Aandsevner.

Farvel, Broder Thomassen! Maa vi gjenses paa den første Opstandelses Morgen, naar Guds trofaste Sønner og Døtre skal lykønske hverandre i Anledning af deres veludførte Mission paa Jorden og modtage deres udødelige Legemer i Stedet for de jordiske Levninger, der stedes til Hvile i den tavse Grav.

Fred være med dit Minde!

Salt Lake City, Utah,
den 29de Oktober 1891.

Andrew Jenson."

Lidt Statistik fra Utah.

Indenrigsministeren for de Forenede Stater har modtaget Utah-Guvernøren, Arthur L. Thomas' aarlige Rapport for Aaret 1891. Det er et langt og fuldstændigt Dokument og giver fuld Beretning om den materielle Tilstand i Utah. Det er det vigtigste Dokument han nogensinde har skrevet, og i statistisk Henseende, det mest fuldkomne og bedste som nogensinde er bleven skrevet om Territoriet.

Følgende kortfattede Uddrag vil uden Tvivl interessere „Stjernen"s Læsere.

I 1890 udgjorde Befolkningen 207,905, og i 1891, 210,762, altsaa en Tilvækst i sidste Aar af 2,857. I 1890 var der skatteskyldige Ejendomme til en

Værdi af 108,612,216 Dollars, af hvilke Territorial- og Skoleskat udgjorde 543,061 Dollars. Der dyrkes i det hele 374,340 Acres Land. (En „Acre" er 11/15 Tønde Land). 340,759 Acres vandes, og der er indhegnet til Havnegang 205,895 Acres. Der er 45 inkorporerede Byer, med skattelignet Ejendom til en Værdi af 85,564,981 Dollars. Af disse Byer har 82 Gjæld, medens 23 ere gjældfri. Regjeringen har afmaalt 12,755,475 Acres Land og i sidste Aar er blevet optaget 322,729 Acres. Utah har Faar til en Værdi af 2,490,866 Dollars; Kreaturer. 2,794,977 Dollars; Heste, 2,612,021 Dollars; Æsler, 12,720 Dollars; Mulæsler, 192,825 Dollars; medens der er 52,066 Køer til en Værdi af 1,561,950 Dollars; Den givne Vurdering er taget efter Skatteligningen for sidste Aar. Der er udtaget af Mineralier i 1890: Renset Bly 1,549,721 Dollars og af urenset Bly 14,417,953 Dollars; Af Sølv 69,848,786 Dollars, af Guld 3,101,728 Dollars, af Kobber 922,388 Dollars.

Foruden Mormonernes mange og store Tabernakeler og Forsamlingshuse er der 75 forskjellige Kirker med 79 Præster. Af Beboelseshuse oprettedes i 1891, 2,059, hvis Værdi er angivet til 2,545,469 Dollars; desforuden vare 300 Forretningshuse oprettede, hvis Værdi beløb sig til 3,334,895 Dollars. Der er 38 Banker med en Kapital af 5,148,231 Dollars. I disse var indsat i sidste Aar, 8,355,684 Dollars. De forskjellige Manufaktur-Kompagnier har en Kapital af 1,365,000 Dollars, medens forskjellige andre Forretningsgrene har en Kapital af 15,802,000 Dollars. Af adskillige Slags Varer ere befordret paa Jernbanerne 1,929, 695,766 Pund. Der er bleven uddampet fra Vandet i Salt Søen 148,000 Tons Salt. (Et „Ton" er 2,000 Pund,) I sin Bjergværksdrift har Utah en Kapital af 94,305,000 Dollars og Territoriet har i sine Land-, Vand- og Kreatur-Forretninger en Kapital af 5,870,000 Dollars, medens Kjøbmændene i deres Forretninger har 5,397,000 Dollars. I 1891 er der avlet af Hvede, 2,409,454 Bushels, (en „Bushel" er 60 Pund,) Værdi 1,927,563 Dollars; Havre, 1,132,218 Bushels, Værdi 332,142 Dollars; Rug, 45,204 Bushels, Værdi 27,574 Dollars; Byg, 212,546 Bushels, Værdi, 106,273 Dollars: af Majs er avlet til en Værdi af 118,848 Dollars og 935,874 Bushels Kartofler til en Værdi af 496,013 Dollars. Der er af Beder avlet 21,726 Bushels, Værdi 7,604 Dollars; Hø, 120,572 Tons, Værdi 1,637,637 Dollars; foruden 306,100 Tons Lucerne (Alfalfa), Værdi 2,715,107 Dollars. Af Frugt avledes til en Værdi af 206,151 Dollars; Vindruer 33,933 Dollars; Havesager 500,665 Dollars. Af Vin og Most 2,147,880 Dollars. Af Smør tilvirkedes til en Værdi af 323,303 Dollars, og Ost til en Værdi af 37,181 Dollars; Edike 6,976 Dollars; Sirup 37,181 Dollars. Der er avlet Bier til en Værdi af 142,597 Dollars, og Honning, 76,894 Dollars; Uld, 1,229,456 Dollars; Bomuld 462 Dollars. I 1890 betaltes i Løn 4,854,641 Dollars. Produktionen af Sulphur, Asfalt, Mineralvoks, Marmor, Sandsten, Granit, Kul og Jern er nøjagtigt fremstillet i Rapporten, tilligemed Stillingen af de private Skoler og Akademier, med Undtagelse af de mange Skoler, og Højskoler tilhørende Sidste-Dages Hellige, og Almueskolerne om hvilke Beretning gives i en anden Rapport.

Ved Vintertid.

Mel.: „Beskue en broget Folkevrimmel".

Der er saa koldt paa Mark i Skove,
Der er saa dødt paa Eng og Vang.
Smaablomst og Blade monne sove,
I Vinterkulden haard og trang,
Gud Fader! vil dem selv bedække,
Med Sneens Tæppe hvid og blød,
Men dem til Lys og Varme vække,
:|: I Foraarstid af Solens Glød. :|:

Nu Fuglesangen er forstummet
I Skov ej høres Fuglekvad,
Og Kulden har vi alt fornummet,
Den gjør ej Sind og Hjerte glad.
Vi tænker paa de mange Munde,
Paa Jord, der mangle daglig Brød,
Og ønsker, gid vi lindre kunde
:|: Den Sult og Kulde, Sjælenød :|:

Snart Isen ligger som et Bælte,
Fra Land til Land, fra Kyst til Kyst.
Og Solen kan den ikke smelte.
Vi hører ikke Bølgens Røst,
Som der veemodig slaaer mod Stranden,
Og gynger sagte op og ned,
Den ta'er saa mangen Tanke fangen
:|: Og hvisker nu en stille Fred :|:

Ja, det er haardt naar Nøden truer,
Og blegner Kind, gjør Hjertet Ve,
Naar Modgangs Dage kun man skuer,
Da er det Vel, at kunde see
En Stjerne glimte os imøde,
Og have Plads paa Zions Skib,
Som styrer imod Morgenrøde,
:|: Fort af vor Gud som sagde: „Bliv" :|:

Thi da vil Sorg og Modgang svinde,
Som Dug for Solen svinder hen,
Naar kun vi ejer Sandhed inde
I Hjertet, Herren er vor Ven,
Og gaar en Sommertid imøde,
Som der vil evig vare ved.
For os vor Frelser maatte bløde,
:|: At vise Vej til Salighed. :|:

Laura Berberich.

Indhold.

Kanferenhen i Salt Lake City 65
Red. Anm.:
Hvorfor „Mormonismen" lever . 72
Afløsning 73
Uddrag af Korrespondance...... 74
Korrespondance................. 74
Ældste P. O. Thomassens Død .. 76
Lidt Statistik fra Utah 78
Ved Vintertid (Poesi) 80

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).